

อย่าลืมว่าเรามีวันนี้ ได้แค่ครั้งเดียวเท่านั้น

내가
죽으면
장례식에
누가
와줄까

ในเมื่อชีวิตมีเพียงครั้งเดียว

ก็จงใช้ชีวิตด้วยการทำสิ่งที่ตัวเองอยากทำเถอะ

คิมซังฮยอน เขียน มินตรา อินทรารัตน์ แปล

springbooks

อย่าลืมว่าเรามี *วันนี้* ได้แค่ครั้งเดียวเท่านั้น

내가 죽으면 장례식에 누가 와줄까

คิมซังฮยอน

เขียน

มินตรา อินทรารัตน์

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ก ั ญ

เมื่อได้อ่านกลอนชื่อ *ชีวิต* ของดาไซ โอซามุ
ผมจะรู้สึกเหมือนมีใครบางคนรับรู้ถึงความเหนื่อยยากของผม
เวลาคิดแบบนั้นที่ไร น้ำตาก็พานจะไหลแล้วมีแรงฮึดขึ้นมา
แถมยังได้รับความกล้าหาญอันอบอุ่นที่ทำให้ใช้ชีวิตต่อไปได้อีกครั้ง

— คิมซังฮยอน

หนังสือคุณภาพ
โดยยอริบรึกรักรุ๊ป

อย่าลืมว่าเรามี วันนี้ ได้แค่ครั้งเดียวเท่านั้น

내가 죽으면 장례식에 누가 와줄까

springbooks

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **@amarinbooks**   **Springbooks**

내가 죽으면 장례식에 누가 와줄까

Who Will Come to the Funeral When I Die

Copyright © Sang-hyun Kim, 2019, 2020

All right reserved.

The Korean edition was originally published by FEELM, Seoul Korea

This Thai language edition was published by Amarin Printing and Publishing Public Company Limited in 2023
by arrangement with FEELM through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5622-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิระกพันธ์

ที่ปรึกษาด้านงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระธร • บรรณาธิการผู้อำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร รัฐวรรณ พัฒนรัชต์อดุล • บรรณาธิการ อัญชลี ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลัภษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรม ดวงหทัย มีตตอุทิศชัยกุล

คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อเห็นหนังสือที่ชื่อว่า *ชีวิตเรามีแค่สี่พันสัปดาห์* แล้ว
ความรู้สึกแรกของคนเป็นอย่างไร

แต่ละคนคงมองว่าเป็นจำนวนที่มากน้อยต่างกัน
ด้วยมาตรวัดของบางคนนี้อาจวัดจากสัปดาห์ที่ใช้ไปแล้ว
กับบางคนนี้อาจวัดจากสัปดาห์ที่ยังเหลืออยู่

แน่นอนว่าตัวเลขที่กล่าวมานี้เป็นเพียงค่าเฉลี่ยเท่านั้น
นั่นหมายความว่า เราอาจมีเวลามากหรือน้อยกว่าค่าเฉลี่ยนั้นก็ได้
ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่อาจรู้เลย
แต่คำถามที่ตัวเรานั้นควรรู้คำตอบก็คือ

“วันนี้เราได้ทำในสิ่งที่ตัวเองต้องการแล้วหรือยัง”

คำถามนี้ไม่ได้ตั้งขึ้นมาเพื่อให้หยุดมองหาหรือหยุดที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ
แต่เพื่อทบทวนว่า

หากวันพรุ่งนี้ของเราไม่เกิดขึ้น

สิ่งที่จะเสียดายหากไม่ได้ทำยังเหลืออีกเยอะไหม

มีสิ่งใดที่เก็บไว้ ไม่ได้บอกใครอีกหรือเปล่า

เพราะทำดีที่สุดแล้ว

แม้ผลลัพธ์จากสิ่งที่เราลงมือทำหรือสื่อสารออกไปนั้น

จะไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง

แต่อย่างน้อย

เราก็ได้อนุญาตให้ตัวเองมีชีวิตที่มีตัวตนอย่างสมบูรณ์

springbooks

คำนำผู้เขียน

หลังจากหนังสือเล่มนี้ตีพิมพ์ในเดือนพฤษภาคม ปี ค.ศ. 2019
ก็ได้รับความรักอย่างล้นหลาม
เพื่อเป็นการตอบแทนความรักที่ทุกท่านมอบให้อย่างไม่หวงแหน
ผมจึงถ่ายทอดความคิดของตัวเอง
ที่ลึกซึ้งขึ้นพอ ๆ กับเวลาที่ผ่านมาผมไปให้ออกมาเป็นตัวหนังสือ
ในฉบับปรับปรุงที่สวมเสื้อผ้าอารมณ์ชุดใหม่
ผมได้เพิ่มเรื่องราวใหม่สิบสองเรื่องด้วยกัน

ผมอยากโยนก้อนหินก้อนหนึ่งซึ่งเขียนด้วยประโยคที่ไม่งดงามทั้งหลาย
ลงไปในจิตใจดังทะเลสาบของคุณ
ถ้าทำอย่างนั้นแล้ว
หินก้อนนั้นคงจะค่อย ๆ เคลื่อนตัวไปสู่จุดที่ลึกที่สุด

และกลายเป็นประโยคที่จับจองพื้นที่ด้านในสุดของจิตใจคุณ
ผมอยากทิ้งประโยคเช่นนั้นเอาไว้
ถ้ามีเสียงสะท้อนก้องกังวานก็คงดี
ผมอยากเขียนเรื่องที่จะถูกจดจำ
อยากเป็นอะไรบางอย่างที่ติดตันอยู่ในหัวใจของคุณ
ผมรู้สึกเป็นเกียรติเสมอที่ได้เป็นเรื่องราวให้คุณอ่าน

ขอบคุณครับ

วันหนึ่งในฤดูหนาว
คิมซังฮยอน

김성현

สารบัญ

บทนำ	2

บทที่ 1 -----

ความผิดพลาด	8
ความเอื้อเฟื้อและความเห็นแก่ตัว	10
บางครั้งคุณจะต้องการคำพูดแบบนั้น	14
ความใจดีและความหัวอ่อน	18
ความหวาดหวั่น	22
เหตุผลที่ต้องทำเช่นนั้น	28
ความรู้สึกลึก	32
ตากฝน	34
เกี่ยวกับบทบาท	38
ใครจะว่าอย่างไร ฉันก็ต้องใช้ชีวิตเป็นตัวของตัวเอง	44
Personality	48
ชีวิตที่ต้องการ	54

un ที่ 2 -----

จิตใจที่หลุดมือไปแล้ว	60
ฝนฤดูใบไม้ผลิ	62
การให้และการรับ	68
เครื่องปรับอากาศ	72
เกี่ยวกับการแสดงออก	78
การเข้าใจความแตกต่าง	82
ความเพลิดเพลินของวันนี้	86
พวกเราแม้แต่เราก็เพียงพอแล้ว	90
ที่นั่งสี่ชมพู	92
ความทรงจำและความตาย	96

un ที่ 3 -----

ประวัติศาสตร์	106
ความฝัน	108
การพักผ่อน	110
ร้อยเปอร์เซ็นต์	112
การใช้ชีวิตด้วยสี่เฉพาะตัวของคุณ	116
คน	120
ศิลปิน	124
คำคำเดียว	128
จิตใจและคำพูด	134
ทรายหนึ่งหยิบมือ	136
วางลง	142
อีเลฟเว่น เมติสัน พาร์ก	144

บทที่ 4

จะต้องเป็นความสุขอย่างแน่นอน	150
เจตคติ	152
ความรับผิดชอบ	154
แสงจันทร์และความจริงใจ	156
จิตใจที่อยากมีชีวิตที่ดี	158
เส้นใต้	160
การฝึกฝนแรง	162
การตัดสินใจ	168
คนที่เรียกว่าตัวเรา	172
เหตุผล	178
ตัวหนังสือที่น่าเศร้า	180
ช่วยไม่ได้	184
เมเจอร์และไมเนอร์	188
ความสุข	190

บทที่ 5

มาตรฐานที่หันเข้าข้างใน	194
หากไม่ลงมือทำก็จะมีอะไรเกิดขึ้น	198
การออกผจญภัยครั้งแรก	202
คุณค่าที่ได้รับจากการอดทน	206
การพิสูจน์หักล้าง	210
เงินเองสินะ	214
การเข้าใจความแตกต่าง 2	220
ระหว่างแผนการและโชค	226
สิ่งที่เติมเต็มให้กับผม	230
สุดท้ายแล้ว ความสุขก็อยู่ในใจเรา	234
การใช้หัวใจ	238

คำอวยพร

242

จิตใจที่คิดว่าทุกอย่างจะราบรื่นมักผิดคาดได้ง่ายๆ เนื่องจาก
สิ่งที่เคยวางแผนไว้ไม่ได้ประสบผลสำเร็จทั้งหมด อีกทั้งทุกอย่างย่อม
เปลี่ยนแปลง สิ่งที่ยากให้คงอยู่ตลอดไปก็ไม่ได้เป็นนิรันดร์และ
แปรเปลี่ยนไปเช่นกัน

ยุคนี้เป็นยุคที่มีการแข่งขันเกิดขึ้นอย่างไม่หยุดหย่อน แะ
ดูจากมุมมองของคนเขียนหนังสือและเปิดบริษัทก็รับรู้ได้ว่าทุกส่วน
ของงานที่ผมกำลังทำอยู่คือการแข่งขันอย่างต่อเนื่อง หนังสือ
มากมายที่วางขายบนชั้นทำหน้าปกสวยงามเพื่อให้โดดเด่นสะดุดตา
หนังสือที่วางขายรอบนี้ได้ที่เท่าไร ขายได้เยอะแค่ไหน เป็นต้น
จนตัวเลขและความอิจฉาริษยาเริ่มจะกดดันหัวใจ

คราวนี้ก็ต้องประสบความสำเร็จ ต้องขายให้ได้เยอะๆ ต้อง
เป็นหนังสือที่ผู้คนชื่นชอบให้ได้ จิตใจแบบนี้ก่อให้เกิดความลำบากใจ
แล้วความลำบากใจที่ทับถมกันเป็นชั้นก็ชักจะสูงขึ้นจนเกินระดับ
กระทั่งล้นทะลักออกมาเชื่อมต่อกับโลกและผู้คน ความลำบากใจ
ที่ถูกละทิ้งไปยังโลกและผู้คนจะไม่ใช่ว่าเพียงความลำบากใจอีกต่อไป
ทั้งยังกลายสภาพจนเปลี่ยนเป็นความคาดหวังให้ผู้อื่นประสบเคราะห์
ร้ายด้วยซ้ำ

เราต้องประสบความสำเร็จมากกว่าคนคนนั้น ต้องอาศัยอยู่ใน
ในที่ที่ดีกว่า ต้องนั่งรถหรูกว่า ต้องใส่เสื้อผ้าดีกว่า เราอยากให้เรา
มีความสุขน้อยกว่า อยากให้เราไม่ประสบความสำเร็จในครั้งนี้อะ จะ
ไม่มีเรื่องผิดพลาดหรือเรื่องที่ทำให้เราต้องขอโทษเลยหรือ อยากให้

เขาประสพเคราะห์ร้ายจัง

ในหนังสือ *สังคมข้อศอก* ของอาจารย์ดังชูตลกกล่าวไว้ว่า “หนึ่งในโคกนาฏกรรมที่เป็นผลมาจากการแข่งขันคือการยกเคราะห์ร้ายของคนอื่นขึ้นมาเป็นพื้นฐานความสุขของตัวเอง” ช่วงนี้เป็นอย่างไรบ้าง คุณเป็นอย่างไรบ้าง มีตัวเลข ความอิจฉา ความริษยาพันอยู่รอบตัวหรือเปล่า คาดหวังเคราะห์ร้ายของคนอื่นเหมือนคาดหวังความสุขของตัวเองอยู่หรือเปล่า

ผมมีสามเรื่องที่ยากเขียนลงไป ในหนังสือ ข้อแรกคือ อยากให้ท้ายที่สุดแล้วคุณมีความสุข ข้อที่สองคือ อยากให้คุณเป็นคนดี และเก็บคนดีเอาไว้ข้างกาย และข้อที่สามคือ สุดท้ายแล้วทุกอย่างก็ขึ้นอยู่กับผู้คน ผมคิดว่าเป้าหมายสูงสุดในชีวิตคือ “ความสุข” เชื่อว่าตัวเองทำทุกสิ่งทุกอย่างลงไปเพื่อความสุข และใช้ชีวิตอยู่เพื่อให้มีความสุข

แต่ความสุขนั้นได้มาจากไหนกัน คือผู้คนมากมายที่ห้อมล้อมตัวเรา ความรักที่เชื่อมโยงระหว่างผู้คน ผมคิดว่าสุดท้ายแล้ว สิ่งที่เราเรียกว่าความสุขมีจุดเริ่มต้นมาจากผู้คนและความรัก

ผมเป็นคนที่มีความฝันอยู่มากมาย อยากเป็นคนที่ยืนแรงในอนาคตจึงอยากทำให้รอบตัวอบอุ่นขึ้นอีกเล็กน้อย แต่ระหว่างก้าวไปบนเส้นทางที่ยากเดินก็มีสับสนบ้างว่าใช่ทางนี้หรือเปล่า ทั้งยังเคยท้อแท้เพราะคิดว่าเส้นทางที่ทอดยาวไปข้างหน้าที่เราเดินอยู่ตอนนี้

เป็นเส้นทางอันตรายและยากลำบาก พอคิดแบบนั้นที่ไร สิ่งที่จะช่วย
ปลอบใจผมคือความรักต่องานที่กำลังทำและผู้คนรอบตัว

การรักผู้คน การรักงานที่ตนเองทำ ผมคิดว่ามีแค่สองสิ่งนี้
ก็เพียงพอต่อชีวิตแล้ว สาเหตุที่ผมกล่าวถึงการแข่งขันในตอนต้น
เป็นเพราะแบบนี้ ระหว่างที่เราล้มตาและหลับตาลง มีการแข่งขัน
เกิดขึ้นมากมายนับไม่ถ้วน ไม่ใช่คำพูดเกินจริงเลย ถ้าจะบอกว่าเรา
เผชิญทุกสิ่งทุกอย่างตลอดทั้งวันผ่านการแข่งขัน แต่สุดท้ายแล้ว
ก็ขึ้นอยู่กับผู้คน ผมอยากให้คุณเกลียดชังอย่างพอประมาณและ
แข่งขันกับตัวเองในอดีตให้เต็มที่ แต่ก็ต้องมีเวลาปลอบใจตัวเอง
ให้มากพอกับที่ตำหนิตัวเองด้วย

คนที่ไม่เคยลองรักชีวิตเลยแม้แต่ชั่วครู่ย่อมไม่รู้ว่าชีวิตสวยงาม
ขนาดไหน ผมจึงหวังว่าคุณจะรักชีวิต งาน และคนที่อยู่ข้างๆ
แล้วก็หวังว่าคุณจะมีความสุขในท้ายที่สุด

ปี ค.ศ. 2019

คิมชังฮยอน

บทที่ 1

ความผิดพลาด

ฉันไม่ได้ให้คุณค่ากับสิ่งสำคัญ
และมักจะหมายตาแต่สิ่งใหม่ ๆ ฉัน
กอดเก็บสิ่งที่ครอบครองไม่ได้ไว้ในจิตใจ
และผลักไสสิ่งล้ำค่าออกไป แม้รู้ตัวว่า
จะต้องมานั่งเสียใจตอนสิ่งนั้นจากไปและ
รู้ว่ากว่าจะนึกเสียใจก็คงสายไปเสียแล้ว
แต่ฉันยังคงทำความผิดพลาดแบบเดิม
ซ้ำ ๆ ใช่มั้ยล่ะ ฉันช่างโง่เขลา

ความเอื้อเฟื้อและความเห็นแก่ตัว

ท่ามกลางฤดูร้อนที่อากาศร้อนอบอ้าว อุณหภูมิกำลังพุ่งไป
แตะจุดสูงสุดของปี มีหน้าร้อนก่อนยังฝนตก ทำให้อากาศยิ่งขึ้น
และชวนให้หงุดหงิดเป็นอย่างมาก

ในวันแบบนั้นฉันมีเหตุให้ผมต้องไปสงแด ผมเหงื่อโซมกาย
ระหว่างเดินไปยังสถานี จากนั้นก็หอบร่างตัวเองขึ้นรถไฟใต้ดิน เป็น
เพราะผมเชื่อมั่นในช่วงบ่ายวันธรรมดามากเกินไปหรือเปล่าละ ใน
รถไฟใต้ดินที่คาดการณ์ว่าจะไม่มีคนกลับมีคนหนาแน่นพอ ๆ กับเวลา
เช้างานและเลิกงาน ในวันที่ร้อนและขึ้นเช่นนั้น ทุกคนต่างพากัน
เหงื่อไหลไคลย้อยและพวงเอาความฉุนเฉียวติดตัวไปด้วย ไม่ใช่แค่
ผมคนเดียวเท่านั้น

ในเวลาปกติผมมักจะระมัดระวังตัวไม่ให้ชนกับใครอยู่แล้ว
แต่จู่ ๆ ก็นึกขึ้นมาว่ามีแต่ผมคนเดียวหรือเปล่าที่ระวัง หลังจากเห็น
ผู้คนพยายามยืนในพื้นที่ที่มีจำกัดด้วยท่าทางที่สบาย พยายาม
ครอบครองพื้นที่ให้ได้ทีละนิด พยายามแทรกตัวเข้าไปในบริเวณที่
เต็มไปด้วยความอึดอัดและอารมณ์ขุ่นมัวเพื่อดูคลิปวิดีโอในโทรศัพท์
มือถือ พยายามรักษาปกป้องพื้นที่ที่ตัวเองต้องการทั้งที่ไม่มีแม้แต่
ช่องว่างให้หย่อนเท้าลงไปด้วยซ้ำ แถมยังมีคนสะบัดร่มที่ยังไม่หุบให้
เรียบร้อยดังพับ ๆ อีก

ผมนึกเสียใจอยู่ในอากาศที่มีจำกัด ท่ามกลางผู้คนแน่นขนัด ที่อากาศไม่ได้รับการถ่ายเทจนก่อให้เกิดมลอากาศอบอ้าวเคลื่อนตัว อยู่ภายในพื้นที่ปิด วันนั้นทำไมต้องเป็นผมที่ขึ้นรถไฟใต้ดินด้วย ผมนึกโกรธเคืองตัวเองและเพื่อนที่ดันมานัดกันในวันแบบนี้พลาง เหลือบมองชายผมย้อมสีที่กำลังก้มดูคลิปวิดีโอ

“ถ้าทุกคนหายวับไปหมดได้ก็ดีสิ”

ปกติแล้วผมจะคิดว่าถ้าไม่มีคนคงมีชีวิตอยู่ไม่ได้ ทว่าคน เหล่านั้นกลับทำให้ชีวิตอัดและอารมณ์ไม่ดี ผมคิดว่าพวกเราต่าง ต้องการกันและกัน แต่ขณะเดียวกันเราก็เป็นคนที่ทำให้ต่างฝ่าย ต่างลำบากใจไม่ใช่หรือ

แล้วความคิดหนึ่งก็แวบเข้ามาในหัว สาเหตุที่ผมมัวแต่ หมกมุ่นอยู่กับเรื่องน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ อาจเป็นผลมาจากอัตตานิยม ของผู้คนที่มีความเสียจนล้นปรี่ก็ได้

